

na schůzi okresního zastupitelstva nebude nic čísti. Toto usnesení bylo prý sděleno ústřednímu sekretariátu v Praze, odkud však přišel příkaz, by na schůzi okresního zastupitelstva byla čtena aspoň část prohlášení. Potom již výborová schůze nebyla. Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný koncem ledna 1929 předal Karlu M-ému ve dvou výtiscích k přečtení ve schůzi okresního zastupitelstva ono zásadní prohlášení a že M. je ve schůzi přečetl. Obírá se tudíž rozsudek událostmi až do okamžiku, kdy obžalovaný na výborové schůzi odevzdal M-ému zásadní prohlášení a, stoje zřejmě na stanovisku, že tímto odevzdáním potom skutečně přečteného prohlášení byl trestný čin dokonán, nezabývá se vůbec tím, co po tomto odevzdání následovalo. Leč neprávem. Ohrazoval-li se obžalovaný po odevzdání závadného tiskopisu M-ému ve výborové schůzi proti tomu, by jeho obsah byl čten, a schůze se usnesla, že se čísti nebude, byla přerušena jeho činnost stíhaná § 7 tr. zák. a závisí pak jeho trestnost na činnosti, kterou snad vyvinul po té, kdy došel příkaz od pražského ústředí. Napadený rozsudek se tím nezabývá a ani spisy nepodávají žádoucí vysvětlení, kdo vlastně obdržel sdělení pražského ústředí, že se na přečtení prohlášení trvá, zda byl to obžalovaný, či někdo jiný, jakou cestou se toto rozhodnutí ústředí dostalo k vědomosti Karla M-ého, zda se obžalovaný o odpovědi ústředí dověděl a jak se po případě k ní zachoval, zda o rozhodnutí ústředí bylo jednáno v č-ském výboru (podle spisů se již schůze nekonala) či mezi jednotlivými činovníky a kterými. Rozsudek, nezabýváje se těmito důležitými okolnostmi, není oprávněn již nyní dospěti k závěru, že obžalovaný dal příkaz k přečtení závadného prohlášení, ano odevzdání prohlášení při oné výborové schůzi jest najmě s hlediska »podněcování« (§ 15 čís. 3) pokud se týče »pobuřování« (§ 14 čís. 1) sotva asi závadným a další pozdější příkaz obžalovaného M-ému zjištěn nebyl.

Čís. 3912.

Není neúplností rozsudku s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., nepřihlížel-li nalézací soud, uvažuje o tom, zda nastalo promlčení podle § 40 tisk. zák., k tomu, že spis nedopatřením přišel do nepravého oddělení.

(Rozh. ze dne 16. července 1930, Zm I 284/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. března 1930, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 488 a 491 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnou stížností soukromého obžalobce, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5 a 9 b) § 281 tr. ř., nelze přiznati úspěch.

Neúplnost rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že soud neuvažoval o skutečnosti, že spis nedopatřením přišel do nepravého oddělení; kdyby byl o této okolnosti uvažoval, byl by soud podle předpokladu stížnosti musel uznati, že promlčení podle § 40 tisk. zák. nastalo, poněvadž následkem tohoto nedopatření nebylo lze v zahájeném řízení pokračovati. Leč stěžovateli přes to přece nebylo zabráněno, by se vhodnými návrhy u příslušného oddělení nedomáhal toho, by bylo po spise včas pátráno, po případě by spis, pokud by nebyl nalezen, byl znova zřízen (viz v tomto smyslu rozhodnutí čís. 2678 vídeňské úřední sbírky). Není tedy rozsudek stížen zmatečností podle čís. 5 § 281 tr. ř., pokud se o této okolnosti nezmiňuje, ana jest tato okolnost pro otázku, zda bylo lze pokračovati v trestním řízení, nerozhodná.

Čís. 3913.

Bylo-li trestní řízení ohledně všech některým obviněným za vinu kladených činů u jednoho soudu vyřízeno a odsuzujícím rozsudkem ukončeno, není překážky, by trestní věc proti ostatním obviněným, jež byla v souběhu s trestními věcmi oněch obviněných, nebyla vyloučena a postoupena jinému soudu, jenž by byl pro ni příslušný nehledíc k souběhu jejímu s jinými trestními věcmi, a nevadí tomuto postupu ani sčítací zásada § 173, druhé věty tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. července 1930, Nd II 70/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl záporný spor o příslušnost mezi krajskými soudy v Jihlavě a v Kutné Hoře v trestní věci proti Antonínu D-ovi a spol. pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 d), 203 tr. zák. a pro zločin vydírání podle § 98 tr. zák. v ten smysl, že uznal příslušným krajský soud v Kutné Hoře.

D ů v o d y:

Krajský soud v Kutné Hoře konal pod značkou spisovou Tk IX 1067/29 v době od 16. října 1929 trestní vyšetřování proti devíti obviněným pro zločin podvodu a pro zločin vydírání. Když se dověděl, že se pod spisovou značkou Tk 506/29 vede u krajského soudu v Jihlavě proti dvěma z oněch obviněných, Rudolfu H-ovi a Vincenci D-ovi přípravné vyšetřování pro jiné podvody spáchané v obvodu krajského soudu Jihlavského již od začátku března 1929, postoupil krajský soud v Kutné Hoře trestní věc Tk IX 1067/29 dne 9. listopadu 1929 krajskému soudu v Jihlavě, kterýžto soud podle § 56 tr. ř. spojil postoupenou věc s vlastní trestní věcí Tk 506/29 a trestní řízení proti všem obviněným společně dále vedl. Dne 25. ledna 1930 podalo státní zastupitelství v Jihlavě obžalobu pro zločin podvodu a vydírání jen na obviněné Rudolfa H-a a Vincence D-a ohledně všech činů, jichž se tito obvinění dopustili, a současně usnesla se k návrhu státního zastupitelství radní komora krajského soudu v Jihlavě, že se trestní řízení proti ostat-